



TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 37 / CDSI / 10.06.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CDSI\37CDSI\

Fitxer 37CDSI1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 617

Comissió de Drets Socials i Inclusió

Sessió 37, dimecres 10 de juny de 2026

Presidència de la I. Sra. Noemí Nieto i Fumanal

Sessió 37 de la CDSI

La sessió de la Comissió de Drets Socials i Inclusió (CDSI) s'obre a ****. Presideix Noemí Nieto i Fumanal, acompanyada de la vicepresidenta, Alba Camps i Roca, i del secretari, Guillem Mateo Sellas. Assisteix la Mesa el lletrat Albert Capelleras González.

Hi són presents Judit Alcalá González, Mario García Gómez, Susana Martínez Heredia i Mónica Ríos García, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Agustí Colomines i Companys, Ennату Domingo i Soler i Isaac Padrós i Suarez, pel G. P. de Junts; Najat Driouech Ben Moussa i Jordi Viñas i Xifra, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Montserrat Berenguer Messeguer i M. Belén Pajares Ribas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; María Elisa García Fuster, pel G. P. de VOX en Cataluña; Núria Lozano Montoya, pel G. P. Comuns; Maria Pilar Castillejo Medina, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Sílvia Orriols Serra, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de Drets Socials i Inclusió. GP PPC, GP VOX, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt (text presentat: BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 16).

La presidenta

Bon dia, ara hi som tots, tots els diputats. Comencem la Comissió de Drets Socials.

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya
per al 2026 (esmenes de la totalitat)**

200-00026/15

Avui l'ordre del dia només té un punt, el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026, debat i votació de les esmenes de la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de Drets Socials.

Començaríem pels... Sí? El diputat de VOX.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí, moltes gràcies, presidenta. Bon dia. La portaveu Maria García Fuster serà substituïda per mi mateix, Manuel Acosta.

La presidenta

D'acord, gràcies. Alguna substitució més? Sí?

Mónica Ríos García

Sí, bon dia, presidenta. La diputada Gisela Navarro substitueix el diputat Guillem Mateu.

La presidenta

Gràcies, diputada Ríos.

D'acord. Doncs, començaríem de gran a petit i, per tant, el primer torn és pel Grup Parlamentari de Junts i la diputada Domingo, quinze minuts.

Gràcies.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Aquest és el tercer debat que tenim en aquesta comissió sobre els pressupostos del Departament de Drets Socials i Inclusió. I avui no discutim només unes partides pressupostàries, discutim quin model social volem per a Catalunya.

Des de Junts hem presentat una setmana a la totalitat, perquè considerem que aquests pressupostos arriben tard, són insuficients i responen a un model social equivocat.

En primer lloc, aquests pressupostos arriben un any i mig tard. El Govern del PSC va renunciar a presentar pressupostos el 2024 i van tornar a renunciar el 2025. Els van presentar a principis d'any del 2026 i, tal com vam alertar, els van haver de retirar per no tenir els suports suficients per aprovar-los.

Però el més greu és que els pressupostos que han tornat a registrar són, en essència, els mateixos que van retirar el mes de març. La principal diferència és que aquests prop de nou-cents milions d'euros que apareixien amagats amb disposicions addicionals, ara ja tenen assignació política després de la negociació amb Esquerra Republicana i els Comuns. I, per tant, nosaltres creiem que han fet perdre el temps al país.

En segon lloc, els pressupostos no són suficients per abordar les necessitats socials ni els objectius de país. Si mirem els pressupostos de dret social en concret, només posa petits pedaços. En comptes de reduir l'infrafinançament crònic que pateix Catalunya, la proposta del Govern és que els ciutadans paguin més impostos. El Govern parla de prosperitat compartida -i aquí també ho hem sentit diverses vegades per la consellera de Drets Socials-, però tenim un model econòmic que cada vegada empobreix més la societat catalana. I, per exemple, malgrat que el PIB ha crescut els darrers anys, el poder adquisitiu dels ciutadans està estancat degut a la inflació i també a l'alt cost de vida a Catalunya.

En tercer lloc, el problema no és només quan gasten, sinó en què gasten el pressupost. I, en aquest sentit, el nostre model de país està a les antípodes del model que defensen el Govern i els seus socis.

Vostès gestionen les conseqüències dels problemes socials i, tal com vam defensar nosaltres, nosaltres el que volem és precisament posar les eines per a un país que creixi, que progressi, que generi oportunitats reals per a tothom i que la gent que s'esforça, que treballa tingui recompensa i que també es garanteixi el benestar social. Evidentment, és necessari tenir coixins perquè les persones vulnerables que ho necessitin tinguin aquesta palanca per a sortir-se'n d'aquesta situació que qualsevol persona s'hi pot trobar.

I, per tant, no podem donar suport a uns pressupostos condicionats per l'intervencionisme, pressió fiscal i la limitació a la col·laboració públic-privada que tant caracteritza la política dels Comuns i que, amb el seguidisme d'Esquerra Republicana, avui condicionen aquest model de país.

El relat triomfalista de la consellera que hem sentit també les vegades que s'ha debatut el pressupost per al Departament, també aquesta propaganda de bona gestió, canvi de model, que ens han venut, no encaixa gens amb la distribució i l'adjudicació dels recursos. De fet, nosaltres creiem que per a un model que generi més autonomia el que necessitem precisament és un pressupost més ambiciós en l'àmbit social.

Malgrat que la consellera ja ens ha dit que el departament té un pressupost històric que ha augmentat d'una manera dràstica, de fet, el pressupost de Drets Socials només representa el deu per cent, i en l'àmbit social és el departament que rep menys dotació pressupostària.

És un pressupost que no soluciona, en cap cas, l'infrafinançament crònic que pateix Catalunya en l'àmbit social. Jo us voldria recordar que la Comissió d'Estudi sobre el Deute Històric del 2023 ja va estimar que el deute és en uns 375.000 milions d'euros que només serien en polítiques socials.

I, per tant, creiem que precisament ens hauríem d'encaminar a resoldre aquest deute i, a més a més, aquests pressupostos no materialitzarien, no ens ajuden a materialitzar les prioritats socials d'aquesta legislatura.

Hem parlat de reduir llistes d'espera en dependència i discapacitat, abordar la pobresa infantil, garantir la reforma profunda de la DGAIA, i també l'equiparació salarial.

A més a més, com nosaltres hem defensat diverses vegades en aquesta comissió, cal dotar de recursos suficients per al desplegament de l'agència integrada social i sanitària tan esperada, no?

Els pressupostos de Drets Socials, evidentment, han augmentat, sí, però augmentar el pressupost simbòlicament no serveix per a res si no permet garantir una millora qualitativa de les polítiques socials.

Per tant, des de Junts creiem que el pressupost de Drets Socials hauria d'augmentar en uns 1.500 milions d'euros per poder garantir la desinstitucionalització de la pobresa infantil, dimensionar els serveis i les prestacions per a l'atenció a la dependència i discapacitat, garantir l'atenció domiciliària i adjudicar recursos a la plena inclusió de les persones migrants, o donar una resposta real al sensellarisme, o millorar la dotació per la salut mental i l'emancipació de la gent jove.

Evidentment, fer estimacions és difícil, però tenint en compte que cada any més de 22.000 milions d'euros marxen a Espanya i no tornen, sabem ben clar que aquest pressupost hauria de ser molt més elevat del que és ara mateix i creiem que, evidentment, el pressupost que ens presenten no té en compte aquest infrafinançament crònic que pateix Catalunya.

I, evidentment, avui la dotació pressupostària..., que hem vist que s'han reubicat els recursos per augmentar la dotació per l'atenció a la infància, el sensellarisme, inclusió de persones migrants, però és que això no és suficient, com hem defensat. No arriba ni a les demandes que fan els diversos sectors i les diverses entitats que treballen en aquests àmbits.

Per exemple, en infància, el Govern inverteix menys de la meitat de la mitjana europea. Seguim estan per sota de la mitjana europea amb temes tan transcendents com són l'abordatge de la pobresa infantil.

I, de fet, a primera vista, com hem debatut, les prioritats de pressupost del departament semblen ser dependència, discapacitat, infància, però és que els recursos no són suficients per desinstitucionalitzar aquest model d'atenció a les persones i ni el seu model posa l'atenció o l'enfocament en el que és la prevenció troncal per poder generar una transformació estructural.

Com ja hem dit, segueix essent un model reactiu de gestió de la conseqüència social de la dependència, discapacitat i pobresa. I, de fet, la dada més evident per nosaltres és que el set per cent del pressupost de Drets Socials es destina a protecció social, mentre que només el 0,1 per cent del pressupost es destina a promoció social. És evident que això vol dir que inverteixen molt més a reparar situacions de vulnerabilitat que no pas evitar que les persones hi arribin.

Des de Junts, creiem que és necessari incrementar la inversió en promoció social. Cal més inversió en programes socioeducatius. De fet, fins i tot quan mirem les disposicions addicionals el que veiem és que no hi ha..., o sigui l'import que s'inverteix en projectes socioducatius és mínim. Caldrien també més programes d'inserció sociolaboral. Per nosaltres aquests programes són importants per la inclusió social, però també per garantir que es millorin aquests reptes estructurals com és la pobresa, per ajudar precisament a fer de palanca i que les persones surtin d'aquesta situació difícil a la que es poden trobar.

Finalment, aquests pressupostos no contemplen una dotació per a les múltiples lleis que s'estan aprovant en l'àmbit de dret social des del Parlament, per exemple, que potser poden arribar a veure llum d'aquí a pocs mesos, com són la llei del sensellarisme, la llei d'instruments de provisions del sistema de serveis públics, la llei d'economia social, però també lleis que just s'acaben d'aprovar i que, evidentment, necessitaran dotació pressupostària per ser desplegades, com és la llei del tercer sector. La modificació de la renda garantida de ciutadania també és una altra llei que necessitarà recursos si volem garantir la transformació que precisament defensem en aquestes lleis.

Des de Junts, nosaltres creiem que Catalunya mereix un pressupost que no sigui per gestionar la dependència amb l'Estat espanyol i les conseqüències de l'infrafinançament crònic. Necessitem un pressupost que transformi la realitat dels ciutadans, que millori la qualitat i l'eficiència dels serveis públics i, per tant, creiem que, a més, Catalunya necessita un sistema de drets socials que no es limiti a gestionar la vulnerabilitat, sinó que generi autonomia, oportunitats i prosperitat.

I per això hem presentat una esmena a la totalitat als pressupostos. Repeteixo, són uns pressupostos que arriben tard, són insuficients i, a més, responen a un model social que és equivocat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Domingo. És el torn de paraula del segon grup de l'esmena a la Totalitat, el Grup Parlamentari del PP. Diputada Berenguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, presidenta, diputats i diputades. Volem pressupostos, sí, però aquests no, perquè no donen una solució als problemes reals dels catalans i per això fem una esmena a la totalitat.

Donem dades exactes, objectives, públiques, un missatge clar adreçat als ciutadans de Catalunya perquè coneguin què hi ha realment damunt la taula amb aquests pressupostos.

Els catalans, especialment les classes mitjanes, suportem el tram autonòmic de l'IRPF més alt d'Espanya, quinze tributs propis, més del doble que altres comunitats autònomes, i noranta taxes.

En les despeses del sector públic de la Generalitat per polítiques no veiem grans canvis l'any 2026 respecte el 2023. Les polítiques de serveis públics essencials que necessiten més recursos i més finançament continuen tenint el mateix pes en el pressupost. Salut, vint-i-ú per cent; educació, catorze, i protecció social, un sis per cent. S'havia d'haver fet una aposta real pels serveis de titularitat pública, serveis socials, i no la trobem en aquest pressupost.

El pressupost per Drets Socials de 4.248 milions d'euros és un augment del vint-i-set per cent, estem d'acord. Però, de totes maneres, l'augment pressupostari real per al departament sense els fons europeus es rebaixa i és, en realitat, de 726 milions d'euros. Dista molt de Salut, d'Educació. Així com Salut incrementa 2.428 milions d'euros i Educació 1.642 milions d'euros.

Està previst continuar aplicant aquests ridículs beneficis fiscals per al 2026 per normativa autonòmica i només representen el 3,5 per cent del total d'ingressos

públics no financers de la Generalitat, tal com 5,8 milions d'euros en deducció de l'IRPF per naixement o adopció d'un fill d'una filla; 0,7 milions d'euros en bonificació de l'impost de transmissions patrimonials per adquisicions d'habitatges per a promotors socials sense ànim de lucre per a destinar-los a habitatges de protecció oficial de lloguer; un 0,5 milions per a bonificacions en l'impost de patrimoni o un 0,2 milions per reducció d'impost de successions per a aportacions a patrimonis protegits de persones amb discapacitat.

Ens reafirmem, doncs, en la mala gestió dels recursos públics, excessives despeses financeres i més endeutament. De fet, el projecte de pressupost preveu un nou endeutament d'aquest sector públic de la Generalitat per un import de 1.408 milions d'euros.

I molt important el que ja el nostre president, Alejandro Fernández, va dir en el recent debat de pressupostos: «la gran menjadora socialista», el projecte de pressupost 2026, que inclou 209 entitats, en les quals la Generalitat hi participa en el capital social de forma majoritària. L'esmena a la totalitat nostra és un no a l'agència de col·locació socialista.

La Generalitat també participa de forma minoritària en el capital social de 264 societats mercantils, fundacions i consorcis, però el participant, menys del cinquanta per cent del capital, no consoliden en el pressupost del sector públic de la Generalitat, amb la qual cosa, i en conseqüència, no tenim cap informació ni control sobre l'import invertit ni l'ús d'aquests recursos. I aquí ens regategen amb determinats projectes socials, amb polítiques familiars, amb infància, amb joventut, amb gent gran o dependència per topar-nos de front amb aquesta estructura creixent, política de la Generalitat, que creix a límits sorprenents. L'any 2026, amb setanta-un nous alts càrrecs, nomenaments directes, càrrecs de confiança, personal directiu o eventual, un deu per cent més que el 2023, passant de 781 a 852 previstos el 2026.

I pel que fa a aquests alts càrrecs i personal eventual del departament, Drets Socials no està exclòs i augmenta la seva despesa en un dotze per cent.

No cal anomenar també el grup de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals dels quals els nou membres del consell de govern d'aquesta corporació tenen una retribució prevista anual de 864.485 euros.

I amb tot això ens resulta altament sorprenent la manca d'inversió en programes i polítiques familiars, en concret el programa 313, que queda estancat.

Una moció àmpliament aprovada en aquesta cambra i amb la qual s'instava en el Govern a recuperar en aquest marc de pressupostos la prestació universal de fill a càrrec fins a tres anys d'edat, garantir la educació universal i gratuïta de zero a tres. Llavors, no ens entrin a posar el retrovisor o com preguntar-se com fer front a tot això, posant com a única solució carregar-nos de més impostos i fent la vida cada cop més difícil a la major part dels catalans i classe mitjana, perquè els acabem de posar fàcil: menys alts sous, menys estructura política d'alts càrrecs i eventuais, menys «enxufismes», menys «xiringuitos» i trobaran aquest pressupost per destinar a una major gestió. Per tant, no més decadència.

I pel que fa a la memòria d'arrendaments i compra d'immobles del 2026, tampoc apareix cap nova inversió prevista en compres d'immoble. Per exemple, per reduir despeses en lloguer. Aquí també podríem pensar en tot aquell entramat de pisos existents arreu del territori que poden acollir també a joves extutelats.

Des del Partit Popular –i això ho hem exigít també–, l'Estat ha de complir amb aquell cinquanta per cent de finançament que li correspon en matèria de finançament a la dependència, però detectem que les inversions de la Generalitat tenen un pes ínfim en aquest pressupost, només el 7,5 previst a l'any 2026. I, per altre costat, cada any només s'executa menys del cinquanta per cent de les inversions d'aquest pressupost definitiu.

Vostès parlen d'un pressupost històric i és cert que el seixanta per cent de les inversions pel 2026 sí que estan territorialitzades, però continua mantenint-se aquell centralisme propi de la capital, i d'aquesta manera el pressupost es concentra en comarques com el Barcelonès, Vallès Occidental, Vallès Oriental i Baix Llobregat.

La inversió per comarques a quatre trams, el tram més baix, l'u per cent, increment d'un quinze; el tram 2 fins al seixanta; el 3 fins al cent i el 4 un increment superior al cent per cent. Per exemple, Lleida i província, cap comarca amb un tram 4. De fet,

comarques com la Noguera, Urgell, Segarra, Garrigues, Alta Ribagorça i Alt Urgell estan al tram 1. Sorprèn, en el cas de les Garrigues, una comarca que històricament presenta un dels indicadors més baixos d'inserció laboral a causa del seu envelliment demogràfic, un teixit industrial reduït i forta dependència al sector primari i que davant d'aquesta comissió tenim propostes de resolució aprovades com allotjaments residencials de gent gran per a aquesta comarca i que tampoc caigui cap partida pressupostària.

Comarques amb llistes d'espera de reconeixements de discapacitat, com un Urgell, a vint-i-un mesos, Garrigues també a vint mesos i de revisió de grau per empitjorament o de PIA que poden vorejar els dos anys. En canvi, aquesta injecció pressupostària és molt baixa.

I ja vam fer referència amb el detall de programes. Havíem parlat de polítiques familiars que quedava estancada, però també els beneficiaris d'un ajut econòmic per a persones dependents en el programa de suport econòmic Viure en família, que es veu reduïda; la partida pressupostària per a joventut, el nombre d'infants i joves que es beneficien de les beques de les activitats de lleure, i pel que fa a la inclusió i la lluita contra la pobresa, sabent que per combatre i pal·liar aquesta xacra es va estimar que, com a mínim, s'havien de destinar nou-cents milions d'euros.

I així es corrobora quan vostès fixen una partida per a inclusió social i lluita contra la pobresa amb l'objectiu..., es fixa de millorar l'accés, la implementació, la integració i la compatibilitat de prestacions econòmiques i socials per a reduir la pobresa. En canvi, ens redueixen aquella partida que és allò més bàsic, els beneficiaris de prestacions per a cobrir les necessitats bàsiques. El 2023, de 1.117, ara passaríem a 1.040, quan estem parlant de necessitats bàsiques essencials, és a dir, alimentació, vestits, subministrament. Quan les xifres de la pobresa a Catalunya van en escalada d'un vint-i-cinc per cent i la pobresa infantil afecta aproximadament el 36,5 per cent dels infants menors de divuit anys, que es tradueix en 490.900 infants.

Altrament, la salut mental i les addiccions. Una política pública de paraules, perquè, traduïda en aquest pressupost, veiem un programa 317, com serveis de places en centres d'acolliment residencial d'atenció a les drogodependències, que inclou

comunitat terapèutica i pis en suport, precisament uns dels recursos més reivindicats i sol·licitats des del sector social, es veu també reduïda significativament.

I és especialment rellevant el fet que aquest Govern, el seu president Illa, ens va verbalitzar i prometre en la seva investidura la infància de ser el centre de tota acció de govern, la importància de la prevenció amb la consegüent refundació de l'antiga DGAIA, ara com a DGPIA, i ens sorprèn també l'estratègia de desinstitucionalització d'infant, molt baixa.

Catalunya té les xifres d'infants institucionalitzats més altes d'Espanya i són una de les principals recomanacions que també fa aquesta sindicatura de greuges. Catalunya supera en escreix el nombre d'infants i adolescents que viuen en centres de protecció en comparativa amb la resta de comunitats d'Espanya. A data d'avui, registrem 5.184 infants, una xifra que no deixa de créixer.

I trobem un programa, el 318, el nombre d'infants adolescents acollits en família extensa que també es veuria reduït. Per tant, què significa això? Que creix la institucionalització. Aquesta no respon a aquesta estratègia que ens ven l'actual Govern.

I per extensió, el mateix succeeix en les prestacions a infants i adolescents en situació de risc greu ateses també des de la seva pròpia família, en família extensa. De 4.066 real el 2023, cauria en 3.700. La prova és que preveuen que els infants sota tutela de la DGPIA continuïn sent molts més. Per al 2023, 8.930, partiríem de 9.100 el 2026. És a dir, que la inversió en prevenció venuda juntament amb aquesta real baixa injecció pressupostària deriva inevitablement que continuïn havent molts infants desemparats i sota tutela de l'administració pública i no a càrrec de les seves famílies, quan aquesta ha de ser la seva mesura prioritària i de preferència en interès superior de l'infant.

O, no menys important, la importància de saber els orígens, a què es deu la rebaixa tan significativa també en el nombre de famílies i joves atesos al Servei d'Atenció Post-adoptiva i també de recerca i el seu dret a conèixer els seus orígens.

Per últim, voldríem fer referència als professionals que componen els equips dels CADs de valoració a persones amb discapacitat. També disposem en aquesta cambra de moció aprovada àmpliament en la qual es proposava un augment

d'aquests professionals ateses les llargues llistes d'espera pel reconeixement de discapacitat o fins i tot revisions de graus per empitjorament. Comarques que superen els dos anys. Doncs bé, ara ens preveuen reduir aquest nombre de professionals quan havia de duplicar-se, com a mínim.

Professionals de referència també per a desenvolupar aquell pla individual d'atenció PIA o aquest Pla de cura d'atenció a la dependència i xoc presentat pel Govern, però ens sembla sorprenent –i ja ens ho esperàvem– aquest augment tan poc modest quant als professionals d'atenció directa i de referència.

Per tot plegat, el vot del Partit Popular diu que Catalunya mereix més, la ciutadania mereix més, la gent gran, la infància, la joventut, la dependència i la discapacitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Berenguer. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de VOX. El diputat Acosta, quan vulgui.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí, *moltes gràcies*, presidenta. Desde VOX presentamos una enmienda a la totalidad de estos presupuestos del Departamento de Derechos Sociales porque la pregunta es clara: ¿Para quién gobierna el Partido Socialista? ¿Para quién trabaja? ¿Para quién pretende seguir gobernando el Partido Socialista con estos presupuestos? Está claro que, para los catalanes, no.

Desde que gobierna el Partido Socialista, la pobreza no deja de crecer, igual que los catalanes dependientes que han muerto esperando una ayuda. Este último año, más de 9.200, y la lista de espera de dependencia se ha disparado, un diecisiete por ciento en el año 2025. ¿Para quién gobiernan ustedes, señores socialistas? ¿Para el que acaba de llegar dando una patada en la puerta? ¿Para los MENAs y ex-MENAs? Porque esos son los únicos que no pasan necesidades en Cataluña. Y no lo decimos nosotros solo, lo dice la tasa AROPE, lo dice el síndic de greuges y se vive en las calles de Cataluña.

El riesgo de pobreza y exclusión social en menores de dieciséis años fue del 36,1 por ciento en 2025, un aumento de 1,3 puntos porcentuales respecto el 2024.

Según la Plataforma de Infancia de Cataluña, la pobreza afecta ya al 36,5 por ciento de niños y adolescentes, es decir casi 1.490.000, alrededor de doce puntos por encima de la media española, lo que sitúa a Cataluña entre los territorios con peores indicadores de la Unión Europea, solo por detrás de Bulgaria.

Sigan, sigan importando pobreza para paliar la pobreza. El resultado será un empobrecimiento generalizado, que ya están viviendo los hogares españoles. Mientras en España el 5,6 por ciento de los menores de dieciocho años no puede comer tres veces al día, ni siquiera pueden permitirse alimentos básicos para su desarrollo como carne o pescado, en Cataluña, gracias a sus políticas de la pobreza, superamos la media española en dos puntos.

Y es que en tres años la cesta de la compra de los productos básicos ha subido brutalmente. Los lácteos y los huevos, un cincuenta por ciento; el aceite de oliva, un ochenta por ciento, y la factura de la luz se ha encarecido un treinta por ciento. ¿Cómo explican esta evolución?

Desde que es consejera la socialista señora Martínez Bravo, el *Govern* invierte en familias y un millón y medio de catalanes viven ya en situación de pobreza severa, porque casi la mitad de las familias catalanas tienen dificultad para llegar a final de mes. Porque uno de cada tres catalanes no puede permitirse un gasto imprevisto, como puede ser ir al dentista o pagar la factura del taller del coche, y porque la pobreza en general en Cataluña ha crecido ocho puntos porcentuales hasta llegar al 24,8 por ciento, y siguen ustedes empeñados en importar pobreza para paliar la pobreza.

La renta de las familias catalanas no deja de bajar ante la inflación. Esa es la realidad, especialmente por el gran esfuerzo que representa hacer frente al coste de la vivienda. El alquiler medio en Cataluña se ha incrementado más de un cincuenta y seis por ciento en los últimos diez años, frente a un ridículo aumento del veinte por ciento de los salarios. Una barbaridad, evidentemente. Con este panorama, insisto, ¿Para quién gobierna su *Govern*? ¿Para los jóvenes que ven truncadas sus expectativas y se ven obligados a retrasar su emancipación? Desde luego que no. ¿Para los niños y familias que no pueden acceder a comer tres veces al día?

Tampoco, ya que para la lucha contra la pobreza ha habido un incremento ridículo de un 4,6 por ciento en estos presupuestos.

Y está claro que no puede ser de otra manera, porque los socialistas dedicaron 821 millones de euros hace tres años –tres años– para el programa 317, Inclusión social y lucha contra la pobreza. Y 821 contra 865 millones dedica hoy, que es un leve incremento del 5,3 en tres años. El *Govern* no es capaz ni siquiera de ajustar la subida al IPC. ¿Para quién gobiernan, señores socialistas?

Desde que los socialistas capitanean el Departament de Drets Socials la pobreza infantil no ha dejado de crecer hasta llegar a máximos históricos, lo que demuestra que esta estrategia que comenzó hace dos años hace aguas por todas partes. Es una estrategia fallida.

Y, por supuesto, para las personas dependientes tampoco gobierna su gobierno del Partido Socialista, porque todo el programa 315, de promoción de autonomía personal, ha crecido solo un quince por ciento, por lo que la lista de dependencia ha aumentado un diecisiete por ciento solo en el último año.

¿Y saben, señores socialistas? Lo más preocupante no es que intenten paliar la pobreza con más pobreza, que también es preocupante, sino que su incompetencia mata. En Cataluña han muerto más de 16.000 personas dependientes esperando una ayuda desde que están ustedes y casi la mitad de los grandes dependientes, el cuarenta y seis por ciento, según el informe de la Fundación de Estudios de Economía Aplicada, mueren antes del año sin que la Generalitat les pague un céntimo. Es lo que las pasa, por ejemplo, a los enfermos de ELA, cuya partida específica no aparece en absoluto en sus extensísimos presupuestos.

Entre su promoción a la eutanasia y lo que acabo de comentar ahora –si quieren me pueden llamar mal pensado–, voy a comenzar a sospechar que les sale a cuenta ahorrar algo de dinero en dependencia con el suicidio asistido. Con todo, ¿Saben qué es lo que más ha crecido? Ni las prestaciones, ni las ayudas, ni el personal para gestionar recursos. Lo que más ha crecido es el gabinete y la secretaría general, un gabinete en el que han metido a ciento sesenta personas más en tres años, aumentando el presupuesto casi 22 millones de euros consolidados. Es decir, que sus gastos de gabinete y secretaría general han crecido más de un veinticinco por

ciento en tres años –un veinticinco por ciento en tres años. ¿Pero qué se piensan ustedes que es el Departamento de Derechos Sociales? ¿Infojobs? ¿Una agencia de colocación?

Dejen, por favor, se lo ruego, de importar pobreza cuando ni siquiera han solucionado los problemas reales de los catalanes, que, como ve, no son pocos. *Primer, els de casa.*

Y, miren, voy a acabar ya con un tema muy importante y muy necesario a tener en cuenta para erradicar la pobreza y la educación. Resulta que las pruebas PISA de 2022 muestran la caída en picado de la formación educativa en Cataluña en unas áreas concretas, pero eso es extensible a todas, en comprensión lectora, en matemáticas y en ciencias, el fracaso estrepitoso *d'el model d'escola catalana*.

Ustedes se han cargado el ascensor social que siempre ha sido la escuela, siempre, y así es casi imposible erradicar la pobreza. Han robado las herramientas a los niños vulnerables, la cultura del esfuerzo, el espíritu crítico y la búsqueda de la excelencia. Estas son las herramientas que tienen todos los niños, todos los adolescentes y especialmente los más vulnerables, los más pobres, para poder salir de esa tasa de vulnerabilidad.

Y es que a los socialistas y a los comunistas las sale a cuenta que la pobreza se perpetúe. Si todos fuesen Amancio Ortega, ¿de qué iba a vivir el sociocomunismo? Necesitan la pobreza para subsistir como un parásito a su huésped y se aseguran de que la pobreza se enquiste en nuestra sociedad acabando con la formación académica de excelencia.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat Acosta. Ara seria el torn de paraula del Grup Mixt. En no ser-hi... Perdó, m'he saltat la CUP. Perdona, diputada Castillejo.

Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de la CUP. Quinze minuts.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies, presidenta. Bé, al final, crec que ja hem explicat per què presentem aquesta esmena a la totalitat. Ho vam explicar quan vam presentar la de

pressupostos, aquestes raons s'acumulen, i també quan va venir la consellera a explicar el seu pressupost, i també vam explicar perquè no ens coincidia. En tot cas, repetiré alguna d'aquestes idees.

Però, primer de tot, sí que m'agradaria explicar que nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat per raons molt diferents de les que s'acaben d'expressar aquí ara mateix, perquè és un exemple de com l'extrema dreta converteix el malestar social en odi cap a les persones més vulnerables, i nosaltres creiem que hem de convertir aquest malestar social en una crítica cap a qui està acumulant la riquesa.

I si presentem una esmena a la totalitat a aquests pressupostos és perquè al final considerem que la política que estan tirant endavant és insuficient per aquesta transformació, no? No hi ha un canvi essencial i es mantenen també intactes els privilegis i les relacions de poder que mantenen les desigualtats que volem eliminar.

Per què no avalàvem el total dels pressupostos? Explico tres raons principals.

La primera perquè, ignorant el conflicte principal del país, ja hem explicat que estem davant els mateixos pressupostos que es van presentar fa dos mesos, no han canviat en res, però el país sí que ha canviat mentrestant. En aquests mesos ha esclatat el conflicte educatiu més important dels darrers anys, que s'està veient que no és només un conflicte per resoldre amb el sindicat, no és només un conflicte salarial o un conflicte laboral, sinó que és un conflicte de model i que va més enllà del pròpiament educatiu, sinó que al final està abordant quin paper li donem als serveis socials, a tots els serveis públics en aquest país.

La mobilització educativa ha obligat el Govern a negociar, però veiem que amb els pressupostos negociats amb Esquerra i Comuns no s'ha aconseguit que aquesta realitat modifiqui els pressupostos i és una de les raons per la qual presentem aquesta esmena de totalitat, sinó que pensem que hauríem d'aturar aquests pressupostos fins que incloguin allò que es requereix per solucionar la situació actual.

També una raó per la qual nosaltres presentàvem esmena de totalitat dels pressupostos és perquè es presenten com un sinònim de prosperitat, però hem de ser conscients que el problema no és quanta riquesa genera Catalunya, sinó qui s'està apropiant d'aquesta riquesa. I els comptes presentats consoliden aquest

model basat en acumulació de riquesa, en especulació, en turisme massiu, en subordinació dels serveis públics i amb una col·laboració amb els grans interessos econòmics, mentre que les causes de les desigualtats continuen intactes i, per tant, no són uns pressupostos que representin una solució cap als problemes que té ara mateix el país.

I la tercera raó que volia expressar és aquesta discrepància de fons amb el PSC, que creiem que el problema que tenim no és un problema ni de ritme ni de gestió. El PSC no fracassa perquè no tingui projecte, fracassa perquè és coherent amb el projecte que té, un projecte que converteix els conflictes socials, educatius, lingüístics o nacionals en problemes de gestió i així evitar qüestionar les relacions de poder que els provoquen.

En definitiva, la nostra esmena a la totalitat dels pressupostos és perquè tant aquestes lleis com el projecte polític que expressen comparteixen una mateixa característica, i és que governen d'esquena els conflictes reals del país per preservar aquest model econòmic i polític que és precisament qui genera els conflictes.

I per què fem l'esmena a la totalitat als pressupostos de Drets Socials i Inclusió? Doncs, d'una banda, perquè mentre el PIB català continua creixent, tenim més d'un milió tres-cents mil persones en risc de pobresa o exclusió social, i aquests pressupostos no donen resposta a aquesta emergència social que viu el país. En dependència com dificultat d'accés a drets socials més bàsics, la situació de pobresa i exclusió tot això continua creixent a un ritme superior al de la resposta pública que des d'aquest departament s'està donant.

Es manté aquest infrafinançament històric de Drets Socials. Els comptes del departament augmenten, però no ho fan amb l'ambició necessària per revertir aquest infrafinançament ni per garantir efectivament els drets subjectius de tota la població.

També aquesta situació requereix uns serveis públics forts, però el Govern manté aquest model depenent de la concertació, de la subcontractació, de la provisió privada dels serveis socials i no aposta per un control decidit i per un reforçament de la capacitat pública de prestació, de control de planificació, i això és un element que realment ens posa totalment en contra d'aquests pressupostos.

No hi ha, tampoc, inversió en la prevenció. Les polítiques socials continuen orientades principalment a gestionar les conseqüències de la desigualtat, però no a transformar les condicions que la generen ni a prevenir-les.

Tampoc no afronta la crisi de les cures, que és un tema que nosaltres continuarem repetint. La responsabilitat de sostenir la vida ara mateix recau majoritàriament en les famílies, en les dones i també en treballadores precaritzades que acostumen a ser dones, treballadores de les cures, i no es fa una aposta clara per aquesta xarxa pública universal de cures que és cap on hauríem d'avançar. No hi ha avenç en aquest sentit.

També, vista la situació actual, creiem que cal una ambició rotunda amb la inspecció i el control. Després d'escàndols que hem conegut en l'àmbit de la protecció de la infància, tot el tema de la DGAIA, aquests pressupostos tampoc presenten un canvi estructural que caldria en matèria de transparència, de control públic, d'inspecció dels serveis i, per tant, no responen a la necessitat de generar aquesta confiança de la societat amb els serveis.

I, per últim, també un altre punt que volíem comentar és que continua apareixent com un objectiu més aviat retòric totes les polítiques d'inclusió. No són una política transversal en aquests pressupostos. Creiem que la inclusió no és només com atenem a les persones vulnerables, sinó com garantim que tothom pugui exercir els seus drets en igualtat de condicions amb independència de la seva situació econòmica, origen, discapacitat o situació administrativa.

I, per tant, la nostra esmena a la totalitat respon a aquesta discrepància de fons amb el model que expressen aquests pressupostos. No estan pensats per garantir drets i construir inclusió, sinó per administrar emergències que generen un model econòmic i social profundament desigual al que cap de les mesures que es presenten estan pensades per combatre-les.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Castillejo. Ara sí que el darrer grup parlamentari que ha fet esmena a la totalitat no hi és. Per tant, decauria la seva esmena.

I passariem al segon punt, a la possibilitat d'un torn en contra... Trenta-cinc minuts..., bé, trenta, perquè no hi ha...

Mónica Ríos García

No els esgotaré.

La presidenta

Són quinze més cinc per cada grup.

Mónica Ríos García

Com a molt faré la meitat, ja ho anuncio.

La presidenta

Ja te'ls poso. Perfecte. Endavant.

Mónica Ríos García

Vinga, moltíssimes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom.

Bé, avui debatем molt més que unes xifres. Avui debatем quin país volem ser. Debatем quines són les nostres prioritats col·lectives. Debatем si davant de les dificultats, les desigualtats i les incerteses del nostre temps responem amb més cohesió o amb més divisió, amb més drets o amb més privilegis, amb més oportunitats o amb més desigualtat.

Perquè els pressupostos no són només números. Els pressupostos són política en majúscules. Són la traducció dels valors en accions concretes. Són l'expressió més clara de les prioritats d'un Govern.

I per això avui volem començar posant en valor una qüestió fonamental. Catalunya té pressupostos perquè hi ha hagut voluntat de diàleg, capacitat d'acord i sentit de país.

Vivim temps en què massa sovint es vol transmetre la idea que la política és incapacitat, bloqueig o confrontació permanent, però aquests pressupostos demostren exactament el contrari. Demostren que quan hi ha voluntat d'entendre's, quan es posa l'interès general per davant dels interessos partidistes, els acords són possibles.

Per això vull expressar en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar el nostre reconeixement al Govern i a la consellera Martínez Bravo per la feina feta. I també el nostre agraïment als grups parlamentaris que han contribuït a fer possibles aquests comptes, Esquerra Republicana de Catalunya i els Comuns.

També un agraïment especial a la societat civil organitzada, a la taula d'entitats del tercer sector, social i a sindicats i patronals pel seu suport i les seves aportacions. Per sumar-se a entre tots caminar cap a una Catalunya millor.

Perquè els avenços socials mai són patrimoni d'un sol partit. Els avenços socials són fruit de majories que comparteixen una convicció profunda, que les institucions existeixen per millorar la vida de la gent.

I això és exactament el que fan aquests pressupostos. El Departament de Drets Socials i Inclusió disposarà l'any 2026 del pressupost més elevat de la seva història. 4.248 milions d'euros. Parlem de 930 milions més que l'any 2023. Parlem d'un increment del vint-i-vuit per cent. Parlem d'una aposta política inequívoca.

I és important remarcar-ho. Mentre alguns consideren la despesa social una càrrega, nosaltres la considerem una inversió. Una inversió en dignitat, en cohesió social i en oportunitats. Per això el 96,5 per cent del pressupost es destina directament a l'atenció a les persones, no a estructures, no a burocràcia, sinó a les persones, a les famílies, als infants, a la gent gran, a les persones amb discapacitat, a les persones que es troben en una situació de vulnerabilitat, a aquells ciutadans i ciutadanes que necessiten que les institucions hi siguin.

I aquest és probablement el missatge més important d'aquests pressupostos: reforçar el nostre estat del benestar per garantir la igualtat d'oportunitats per a tothom, independentment de la seva situació personal, del seu origen o de la seva edat.

Perquè aquests pressupostos pensen en les famílies que pateixen dificultats econòmiques, en els infants que necessiten més oportunitats, en les persones dependents, en les persones amb discapacitat, en els que viuen sols, en les persones sense llar, en tots els catalans i les catalanes.

Per això es destinen 496 milions d'euros a prestacions econòmiques, 30 milions a la lluita contra el sensellarisme i 10 milions addicionals per combatre la pobresa

energètica. Per això es mobilitzen 880 milions d'euros en la lluita contra la pobresa infantil, per això augmenten en 111 milions els recursos destinats a la protecció de la infància i l'adolescència. Per això reforcen el CDIAPS, amb 73,2 milions d'euros perquè la detecció i l'atenció precoç arribin abans i millor a les famílies. Per això continuem desplegant el model Barnahus per protegir els infants víctimes de violència sexual.

Per això també reforcem les polítiques de joventut amb un increment del 27,6 per cent respecte al 2023, perquè darrere de cada partida hi ha persones, darrere de cada partida hi ha històries de vida i darrere de cada decisió pressupostària hi ha una manera d'entendre la política.

També és especialment rellevant l'aposta pel Pla de Cura, una transformació profunda del sistema d'atenció a la dependència i de promoció de l'autonomia personal dotada amb 2.587 milions d'euros. Un model que no es limita a assistir, sinó que acompanya, promou l'autonomia i reforça els drets. Un model que permetrà reduir les llistes d'espera, incorporar nous professionals, crear noves places residencials i ampliar els serveis d'atenció domiciliària.

Un model que posa les persones al centre. I voldria destacar una mesura que simbolitza especialment bé l'esperit d'aquests pressupostos. La nova prestació per a les persones afectades per ELA i altres malalties neurodegeneratives irreversibles, una prestació que pot arribar als 15.000 euros mensuals per garantir les cures necessàries, perquè hi ha moments en què la societat ha de demostrar quins són els seus valors. I quan una família afronta una situació tan dura com aquesta, les institucions no poden mirar cap a una altra banda. Han d'estar al costat de les persones, han d'acompanyar, han de protegir i han de garantir dignitat. I això és el que fa aquest Govern.

Com també una qüestió de dignitat, l'acord per avançar en l'equiparació salarial de les professionals del sector social. 150 milions d'euros per continuar corregint una injustícia històrica, perquè cuidar també significa cuidar les persones que cuiden. Perquè no podem reclamar l'excel·lència als serveis si no garantim condicions dignes als seus professionals. I perquè el reconeixement social ha d'anar acompanyat de reconeixement laboral.

Aquests pressupostos també reforcen el municipalisme i el tercer sector. 450 milions d'euros per als ens locals. 130 milions d'euros per als projectes del tercer sector social. Perquè sabem que l'estat del benestar es construeix des de moltes mans: des dels ajuntaments, des de les entitats socials, des de les associacions, des dels professionals i des de la societat civil organitzada.

I és precisament aquí on apareix la diferència entre models. Nosaltres defensem una Catalunya que reforça els serveis públics, una Catalunya que protegeix, una Catalunya que acompanya, una Catalunya que inverteix en cohesió social. D'altres ens proposen menys impostos sense explicar quins serveis retallaran. Ens proposen menys sector públic sense explicar qui assumirà aquestes funcions. Ens proposen receptes que ja hem vist massa vegades i que sempre tenen els mateixos perjudicats: les classes treballadores, les famílies vulnerables i les persones que més necessiten l'acció pública.

I encara és més preocupant quan alguns intenten buscar culpables entre els més vulnerables, quan assenyalen a persones pel seu origen, quan divideixen la societat entre uns i altres, quan alimenten discursos que deshumanitzen. Nosaltres no compartirem mai aquesta mirada.

La dignitat humana no depèn del lloc on has nascut. La dignitat humana no depèn del color de la pell. La dignitat humana no depèn del compte corrent. La dignitat humana no depèn de la teva situació personal. La dignitat humana és igual per a tothom. I la funció de les institucions és garantir que aquesta dignitat es tradueixi en drets efectius.

Aquest és el projecte que representen aquests pressupostos. Un projecte progressista, un projecte que creu en els serveis públics, un projecte que creu en la igualtat d'oportunitat, un projecte que creu que la millor inversió que pot fer un país és invertir en la seva gent.

Per això agraïm els suports a aquests comptes, perquè són pressupostos que fan avançar Catalunya, perquè reforcen els drets socials, perquè protegeixen les persones, perquè enforteixen la cohesió social, i perquè expressen una idea molt senzilla però molt poderosa: que el progrés només és veritable progrés quan arriba a tothom.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Ríos. Ara hi hauria la possibilitat pels grups parlamentaris que han presentat l'esmena a la totalitat de cinc minuts més. *(Pausa.)* No? D'acord. Doncs, si no és el cas, ja passaríem, doncs, als grups parlamentaris que no hagin participat fins ara.

Per ordre, entenc que Esquerra Republicana, la diputada Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Deu minuts.

Najat Driouech Ben Moussa

En primer lloc, saludar els companys diputats i diputades i dir que nosaltres, des d'Esquerra Republicana, avui, en aquesta Comissió de Drets Socials, el que entenem o el que volem entendre és que debatem una manera d'entendre el país. Debatem quines són les prioritats per Catalunya i quin paper han de jugar les institucions de la ciutadania.

Esquerra Republicana votarem en contra de les esmenes de la totalitat, perquè aquests pressupostos, en part, també representen una aposta clara per l'enfortiment del benestar social, per la cohesió social i per la igualtat d'oportunitats. I ho fem perquè creiem que hem tingut l'oportunitat, també, de condicionar amb el nostre suport aquests pressupostos i perquè entenem, també, que continua arrossegant aquest ADN del govern republicà, el govern d'Esquerra Republicana i del president Aragonès. Entenem que és una inversió col·lectiva en la dignitat, en la justícia social i en el futur.

Crec que tots som conscients que Catalunya ha canviat profundament durant les darreres dècades. Catalunya és avui un país més divers, més envellit i amb unes necessitats socials més complexes.

Les famílies afronten dificultats per poder accedir a l'habitatge. Moltes persones grans necessiten més suports per poder mantenir la seva autonomia personal. Les persones amb discapacitats reclamen una vida independent plena i massa ciutadans continuen patint situacions de vulnerabilitats que exigeixen una resposta pública i decidida.

Davant d'aquesta realitat, la pregunta és senzilla. Què ha de fer la política? Per Esquerra Republicana? La resposta és clara: la política ha de servir per protegir les persones, ha de servir per garantir drets, ha de servir perquè ningú es quedi enrere i, també, des d'una visió nacional i social, hem volgut també influir en aquesta línia aportant, també, les nostres prioritats en aquest àmbit.

I, precisament, per això, considerem que aquests pressupostos van en aquesta bona direcció. Perquè creiem que reforcen les polítiques socials i que consoliden una tendència que des d'Esquerra Republicana, com hem dit, ja la vam iniciar i que hem defensat, i és posar les persones al centre de les decisions polítiques i públiques.

Perquè, durant massa anys, els serveis públics han hagut de suportar conseqüències de crisis econòmiques, retallades i aquest infrafinançament crònic, també. I els professionals dels serveis socials del tercer sector i de l'atenció a la dependència o de l'atenció a les persones amb discapacitats han sostingut el sistema, sovint amb recursos insuficients, i amb una enorme vocació de servei.

I, per això, aquests pressupostos, creiem, considerem, i així ho defensem, són importants, perquè permeten continuar reforçant el sistema català de serveis socials, perquè incrementen els recursos destinats a l'atenció a les persones, perquè permeten avançar en la reducció de les desigualtats, perquè situen la salut mental, infantil, juvenil i les addiccions amb més recursos que mai, i que ahir mateix el Sant Pare ens recordava la importància de situar a l'agenda política la salut mental dels nostres joves, i perquè contribueix també a construir una societat més cohesionada i més justa.

I des d'Esquerra Republicana volem destacar també especialment algunes prioritats socials que es recullen en aquests comptes. En primer lloc, voldríem situar l'atenció a les persones grans. Catalunya viu un procés d'envelliment demogràfic que ens obliga a repensar moltes polítiques públiques, cada vegada hi ha més persones

grans que volen continuar vivint de manera autònoma, vinculades als seus barris, als seus municipis, amb els suports necessaris per poder desenvolupar els seus projectes de vida. I aquests pressupostos creiem que reforcen també aquestes polítiques destinades a aquest col·lectiu i que permeten també continuar avançant en serveis d'atenció domiciliària, la promoció de l'autonomia de les persones i en els recursos comunitaris.

Per nosaltres, parlar de persones grans és parlar de dignitat. És reconèixer el paper que han tingut en la construcció del nostre país i garantir que puguin viure aquesta etapa de la seva vida amb una qualitat, una seguretat i un respecte.

En segon lloc, també voldríem destacar les polítiques de dependència. Creiem que, i això sense anar més lluny el passat ple també ho vam situar amb una moció, massa temps la dependència ha estat una de les principals preocupacions de moltes famílies, i continua estant. Hi ha persones que necessiten suport i famílies que assumeixen càrregues enormes mentre esperen un recurs o una prestació. I creiem que hi ha elements en aquests pressupostos que reforcen aquesta capacitat del sistema per poder donar resposta a aquestes necessitats i representen un pas més cap a aquesta atenció més àgil i més centrada en les persones.

Sabem i som conscients que hi ha molt de camí encara per recórrer, però també sabem que rebutjant aquests pressupostos no faríem desaparèixer les problemàtiques; al contrari, retardarien les solucions i, a més a més, continuarien augmentant aquestes llistes d'espera.

En tercer lloc, les persones amb discapacitat, i aquest és un àmbit especialment important per Esquerra Republicana. Fa anys que defensem que les persones amb discapacitat no han de ser objecte de protecció paternalista, sinó subjectes plens de drets. I creiem que hem aconseguit que s'incorporin recursos per poder continuar avançant en aquesta inclusió, en l'accessibilitat, en l'autonomia personal i en la vida independent també en aquests pressupostos. I perquè creiem que una societat justa és aquella que elimina barreres i no aquella que obliga a les persones a adaptar-se a les barreres ja existents.

En quart lloc, també voldríem situar les famílies i la infància. Crec que tots som conscients que la pobresa infantil continua sent una de les principals vergonyes de

qualsevol societat avançada, i a nosaltres en aquest sentit és una xifra que ens avergonyeix molt i per això creiem que no podem continuar normalitzant que hi hagi infants que creixin amb menys oportunitats pel simple fet d'haver nascut en una família amb menys recursos. I creiem que aquí també hem volgut reforçar en aquests pressupostos les polítiques destinades a la infància, la prevenció de les situacions de vulnerabilitat i l'acompanyament de les famílies.

Invertir en infància per nosaltres, per Esquerra Republicana, és probablement la política social més transformadora que existeix perquè és la prevenció d'un futur que haurem de pagar com a societat i com a administració.

I finalment també volem destacar el paper fonamental del tercer sector. Les entitats socials són una peça imprescindible del nostre sistema de benestar i elles arriben allà on sovint l'administració no arriba.

A més a més, tenen més dificultats per arribar a molts dels usuaris que no arriben també a l'administració pública, detecten necessitats, acompanyen a persones i construeixen comunitat. I aquests pressupostos creiem que també continuen apostant per reforçar aquesta col·laboració i per reconèixer la tasca extraordinària que desenvolupen milers de professionals i voluntaris arreu del país.

I, diputats i diputades, en el minut que em queda, jo voldria també acabar amb una reflexió. Que alguns dels grups parlamentaris que han presentat a esmena a la totalitat avui no vinguin, com no ho han fet mai en aquesta comissió, per poder defensar per què l'han presentat, crec que és un dels motius també que ens convida a reflexionar. Són aquests grups que s'alimenten també del contingut d'aquesta comissió, de l'àmbit social, s'alimenten per poder contribuir a fomentar la polarització i la divisió entre els més vulnerables i visualitzar i estigmatitzar tota aquella persona que necessiti uns recursos socials, com que el problema el té ell i com que, evidentment, situa una lluita entre l'últim i el penúltim.

I creiem aquí, i ho creiem profundament, que des d'Esquerra Republicana tenim aquesta responsabilitat de donar suport també a aquests pressupostos en el sentit de poder contribuir a rebaixar aquesta polarització que estan intentant incorporar en el teixit associatiu, en els barris, entre veïns i veïnes, i que evidentment creiem que

per aquesta responsabilitat també no fem una altra cosa que donar suport i, evidentment, votar en contra d'aquestes esmenes presentades.

Moltíssimes gràcies, i continuem treballant pels drets socials.

La presidenta

Gràcies, diputada Driouech. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Comuns. Diputada Lozano, deu minuts.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, presidenta. Bon dia. En aquest debat sobre les esmenes a la totalitat, el que s'està posant sobre la taula no és només un pressupost, sinó cap on volem avançar, si cal reforçar o no els serveis públics, si cal protegir o no els drets socials i si cal o no donar resposta als grans reptes del país.

Els Comuns vam orientar la negociació d'aquests pressupostos com una oportunitat per afrontar uns reptes que necessiten una ambició social més gran que posi el bé comú per davant dels interessos particulars i del tacticisme polític. D'aquí que haguem prioritzat els elements de coincidència sobre els elements de divergència amb una clara voluntat de servei.

En aquest sentit, es reforcen polítiques clau com l'habitatge, les ajudes al lloguer, les beques menjador, la inversió en barris degradats i les polítiques de migració i refugi amb un pressupost global de més de 49.000 milions d'euros.

I és precisament quan analitzem la secció pressupostària de Drets Socials quan es fa més evident el contrast entre allò que permeten aquests pressupostos i allò que suposarien les esmenes a la totalitat.

Parlen vostès d'intervencionisme, però en matèria social el problema no és intervenir, el problema és deixar que el mercat ho decideixi tot. Si treballar per protegir l'estat del benestar del nostre país i les condicions de vida de la nostra ciutadania és intervencionisme, aleshores Comuns ens reclamem orgullosament intervencionistes.

Els pressupostos són, al capdavant, una declaració de prioritats, i alguns parlen de prioritat nacional, però és només per encobrir, per exemple, la defensa dels fons

voltor –per cert, amb seu a l'estranger–, que són els que realment expulsen les nostres veïnes.

La prioritat nacional és una catifa vermella per a l'especulació i no un sostre per a les famílies, perquè no tenen més pàtria ni més bandera que els diners i qui els manega.

Les nostres prioritats sí són clares. Quan parlem de pobresa energètica, quan parlem de la lluita contra la pobresa i les desigualtats, però quan parlem de pobresa energètica no estem parlant d'un concepte en abstracte; estem parlant de famílies que han hagut d'escollir entre encendre la calefacció o arribar a final de mes. Estem parlant de deutes impossibles d'assumir simplement per poder viure amb unes condicions mínimament dignes.

Per això és tan important donar resposta a la finalització del conveni amb les companyies elèctriques, rescatant les famílies vulnerables mitjançant la condonació del seu deute i impulsant un fons d'atenció solidària que substitueixi el que tot just havia perdut la seva vigència.

I quan parlem d'infància tampoc parlem només de xifres. Parlem d'oportunitats, parlem de ser mil noves beques menjadores en els propers dos anys, passant del divuit al trenta per cent de cobertura, un pas important cap a l'objectiu d'un accés universal i gratuït a una alimentació adequada per a tot l'alumnat del país.

La segona gran prioritat era el reforç dels drets de les persones que es troben en situació de major vulnerabilitat. I aquí vull destacar especialment les partides destinades a sensellarisme. Durant massa anys hem estat capaços de diagnosticar el problema, d'elaborar estratègies, de descriure les causes, però les persones que dormen al carrer no necessiten només diagnòstics, necessiten respostes. I per això valorem especialment que aquest pressupost de Drets Socials incorpori un pla de xoc de resposta al sensellarisme i al barraquisme a Catalunya, dotat amb 65 milions d'euros.

També hem acordat aprovar durant el primer trimestre del 26 la nova Estratègia catalana del poble gitano, alineada amb l'Estratègia europea i amb una dotació important d'increment.

Com hem incrementat també el cinquanta per cent que ha de permetre desplegar un programa català d'acollida per persones migrants i refugiades. Perquè una societat cohesionada és aquella que garanteix drets, reconeixement i oportunitats per a tothom.

I la tercera gran prioritat seria el reforç del sistema de drets socials, i per això volem destacar especialment dues novetats incorporades en aquesta segona fase pressupostària i que responen als acords d'investidura entre Comuns i el Grup Socialista.

La primera té a veure amb l'equiparació progressiva de les condicions laborals i socials de les treballadores del sector social. Durant massa temps hem demanat excel·lència als serveis socials mentre toleràvem que moltes professionals tinguessin salaris i condicions clarament inferiors als dels serveis equivalents del sector públic. I aquesta contradicció no era sostenible. No hi pot haver serveis socials de qualitat sense professionals reconegudes, ben remunerades i amb condicions dignes.

I la segona té a veure amb la reducció de les llistes d'espera en dependència i discapacitat, amb un increment de més de 179 milions d'euros destinats a prestacions econòmiques i a la creació de places residencials i de centres de dia, perquè darrere de cada expedient hi ha una persona i una família que no poden continuar esperant de manera indefinida.

Aquest pressupost de Drets Socials incorpora un increment del vint-i-vuit per cent, ja s'ha situat i, per tant, no hi tornaré a fer referència, que permet fer passes endavant en àmbits que feia massa temps que reclamàvem més recursos.

Ara bé, que votem en contra de les esmenes de la totalitat no vol dir que considerem suficient l'esforç. Encara queda molt a fer, i molt principalment en drets socials. Som conscients de la bretxa pressupostària entre Drets Socials i Inclusió amb Salut i Educació, que són les altres dues potes de l'Estat del benestar. I continuem trobant a faltar també una aposta molt més ambiciosa en les polítiques d'infància per afrontar una realitat tan greu com la pobresa infantil. Perquè la nostra ambició és clara: reduir les desigualtats, redistribuir la riquesa i també redistribuir el temps, les cures i les oportunitats.

I precisament aquí es troba la millor resposta davant dels que aspiren a ser membres de la internacional de l'odi. No els grans discursos, no els eslògans, sinó les polítiques que milloren la vida de la gent al dia a dia. Aquest és el veritable cordó democràtic: drets, serveis públics i seguretat vital per a la majoria social.

Podem discutir si aquest pressupost hauria d'arribar més lluny. Nosaltres mateixes pensem que hauria de fer-ho en algunes qüestions, però avui la pregunta és una altra. La pregunta és si Catalunya estaria millor amb aquests avenços o sense aquests avenços. Si estarà millor amb 100.000 noves beques menjador o sense elles. Si estarà millor amb un pla de xoc contra el sensellarisme o sense ell. Si estarà millor amb l'equiparació de les professionals del sector social o sense la mateixa. I si estarà millor reduir les llistes d'espera en dependència o mantenint-les igual.

Nosaltres creiem que la resposta és evident i, quan analitzem aquesta secció pressupostària, la conclusió és que encara queda molt camí per recórrer, però amb aquesta aposta que fem hi ha més drets, més recursos més capacitat de resposta que fa un any.

En canvi, no és aquesta l'orientació de les esmenes a la totalitat que avui es debaten, perquè no és possible incrementar despesa i reduir impostos. Bé, si és possible, però és una política condemnada al fracàs des d'una perspectiva social, com van demostrar els anys de les retallades dels governs convergents, les conseqüències de les quals encara estem pagant a hores d'ara.

Les esmenes no ofereixen una alternativa real als problemes de la ciutadania i davant dels reptes socials del país no proporcionen una ampliació de drets.

Nosaltres, en canvi, escollim l'ampliació de drets, perquè entre la resignació i els avenços escollim els avenços.

I per això votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Lozano. Ara passaríem, doncs, al punt últim que és la votació conjunta de les esmenes de la totalitat de la secció pressupostària. Sí?

Doncs, comencem.

Vots a favor de les esmenes a la totalitat?

4, de Junts; 2, del PP; 1, de VOX, i 1, de la CUP.

Per tant, 8 vots a favor.

Vots en contra?

5 vots, del PSC; 3, d'Esquerra, i 1 de Comuns. Ho dic bé?

Per tant, 9 vots en contra.

Per tant, decauria les esmenes a la totalitat.

Per tant, si no hi ha cap tema més, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT